

Arrest

nr. 70 428 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 8 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 januari 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 juli 2011.

1.3. Op 5 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te hebben en sjiïet te zijn van religie. U werd op 4 november 1983 geboren in Beiroet. Van 1985 tot 2000 woonde u in El Nakura. U ging naar school en behaalde uw diploma in 2001, waarna u begon te werken als inspecteur in een petrochemisch bedrijf. U deed deze job tot 2008. In dit jaar scheidde u ook van uw echtgenote. Uw vader werkte voor de Israëlische inlichtingendienst, Mossad. Na de terugtrekking van Israël, werd uw vader opgepakt door de Hezbollah en aan de regering uitgeleverd. In 2000 werd hij voor zijn activiteiten ter dood veroordeeld, maar via zijn advocaat kon de rechter worden omgekocht en moest hij maar zes maanden naar de gevangenis. Na zijn vrijlating werd hij nog steeds gezocht door de Hezbollah en uiteindelijk besloot hij naar Ivoorkust te vluchten, waar hij nog steeds woont, werkt als handelaar en ook zijn activiteiten voor de Mossad verder zet. Sinds 2000 woont u in Beiroet. In 2008 belde u met uw vader die u vertelde dat hij niet terug naar Libanon zou kunnen komen omdat hij de doodstraf dan riskeert. Hij vertelde u over Sami Rohana, een andere spion van de Mossad. U had een ontmoeting met Sami bij u thuis en kreeg van hem een opdracht. De Mossad zou u voorzien van middelen om in een sjiïetische wijk in Beiroet een internetcafé te openen. Van hieruit zou u informatie moeten inwinnen. U had de specifieke opdracht om twee mensen in de gaten te houden: Ahmad Safljeddin, de verantwoordelijke voor de Hezbollah in Beiroet en Zeid Daher, de verantwoordelijke voor de Hezbollah binnen Saida. U moest in de gaten houden wanneer zij naar Beiroet kwamen en waar zij zich in Beiroet zouden bevinden. U kreeg hiervoor 1500 dollar per maand en mocht ook de opbrengst van het internetcafé houden. Op 15 september 2010 ging u in het kader van uw opdracht naar een uitvaart van een lid van de Hezbollah, Hussein Zorkot, in het dorp Zreiriyeh. U moest daar hooggeplaatste leden van de Hezbollah bespioneren en foto's van hen nemen. Tijdens het nemen van de foto's voelde u zich echter bekeken en toen u vertrok werd u ook achtervolgd door verschillende jeeps met leden van de Hezbollah. Toen u dreigde ingesloten te worden door de wagens van de Hezbollah, probeerde u te ontsnappen via de pechstrook maar botste tegen een steen. De leden van de Hezbollah reden weg. U belde een taxi en reed hierin drie uur lang rond. U belde naar Sami Rohana en vertelde hem dat ze u probeerden te doden. Sami zei u dat hij u zou terugbellen, maar hij deed dit niet en sindsdien heeft u ook niets meer van hem gehoord. Uw vader raadde u aan om het land te ontvluchten. U dook na het ongeval onder bij uw neef in Faqra, dat in christelijk gebied ligt. Van 15 september 2010 tot 17 december 2010 dook u onder bij uw neef. U ging toch nog naar Beiroet, naar het appartement van uw moeder om haar geld te geven en haar te bezoeken. Toen u op 17 december 2010 bij uw moeder op bezoek wilde gaan, werd u door zes à zeven leden van de Hezbollah ontvoerd. Ze namen u mee en folterden u. Ze beschuldigden u van spionage voor de Mossad. U bleef ontkennen en werd nog meer gefolterd. Op 19 december 2010 kwam er een persoon binnen die u kende. Het was Ali Hejazi, een kennis die de parfumerie naast uw internetcafé regelmatig bezocht en ook voor de Hezbollah werkte. In ruil voor 7000 dollar en de juwelen van uw moeder, hielp hij u te ontsnappen en bracht hij u terug naar de parking van het appartementsgebouw van waar u ontvoerd was. U werd op 19 december 2010 's nachts vrijgelaten. U nam uw paspoort en met uw moeder gingen jullie naar uw grootmoeder, waar de hele familie verzameld was. Jullie hadden een familievergadering over het feit dat u en uw moeder niet in Libanon konden blijven. Uw nicht contacteerde de luchthaven en op 20 december 2010 om vier uur 's morgens nam u het vliegtuig naar Turkije. Uw moeder nam een taxi naar Syrië, waar zij nog steeds verblijft. U landde in Turkije om 6u30 's morgens en ging naar een hotel. In Turkije contacteerde u een vriend, Ryad Al Ahi, die kennissen had die u naar Europa zouden kunnen brengen. Twee uur later contacteerde hij u en gaf hij u de naam van een smokkelaar, Abu Nasser, die u voor 7000 dollar naar België bracht. U verliet Turkije op 28 december 2010 en kwam met de vrachtwagen aan in België op 5 januari 2011, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u een kopie voor van uw identiteitskaart, een kopie van het uittreksel uit het geboorteregister, een verklaring van het dorpshef van Saad Albousehereya over uw woonplaats, een kopie van het vonnis van uw vader, kopieën van foto's van uw vader, een kopie van het bewijs van identiteit van uw vader, een kopie van een bewijs van uw scheiding in 2008, verschillende documenten met betrekking tot uw wagen: een bewijs van betaling van de wegenbelasting, en een verslag van een expert met betrekking tot het ongeval.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw vermeende spionageactiviteiten voor de Mossad en de daaruit voortvloeiende problemen met de Hezbollah.

Er dienen in de eerste plaats vraagtekens geplaatst te worden bij uw motivering te beginnen werken voor de Israëlische inlichtingendienst. U verklaarde dat u begin 2008 met uw vader telefoneerde die zich in Ivoorkust bevond en dat u hem vroeg waarom hij niet terugkwam, zodat de familie terug samen zou komen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hierop zou hij u dan hebben geantwoord dat dat niet mogelijk was door de situatie, hij riskeerde immers de doodstraf en dan vertelde hij u over Sami Rohana (gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is opmerkelijk dat uw vader reeds tot de doodstraf werd veroordeeld in 2001 (zie vonnis), maar dat u dan blijkbaar gedurende een zevental jaar een gewoon leven leidt, werkt in een petrochemisch bedrijf om dan plots tot de conclusie te komen dat uw vader, die u zeven jaar niet zag, niet meer terug zou kunnen komen en dat uw familie dus niet herenigd zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 5). Als reactie op dit "nieuws" besloot u dan net als uw vader voor de Mossad te gaan werken met als uiteindelijke doel, de vernietiging van de Hezbollah, die u zelf beschouwd als een terroristische organisatie, zodat uw vader naar Libanon zou kunnen terugkeren (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Op de vraag waarom u niet eerder voor de Mossad bent beginnen werken, antwoordde u dat u de kans niet had (gehoorverslag CGVS, p. 10), dat u nog jong was voordien en u zich concentreerde op uw studies (gehoorverslag CGVS, p. 13) en dat vooral bij de oorlog van 2006 vele onschuldige slachtoffers vielen, waarvoor u de Hezbollah verantwoordelijk acht (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Het is opmerkelijk dat u gezien de achtergrond van uw vader en de situatie zoals u die schetste, te meer u expliciet te kennen gaf dat u de Hezbollah verantwoordelijk acht voor het uiteenvallen van uw familie (gehoorverslag CGVS, pp. 5, 10), deze kans om te werken voor de Mossad niet zou gekregen hebben of zich hiernaar bij uw vader niet eerder zou hebben geïnformeerd.

In het licht van uw motivatie dient verder te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u enerzijds de verscheuring van uw familie door de veroordeling van uw vader aanhaalt als een motiverende factor om de Mossad te vervoegen en zo uw leven op het spel te zetten, maar dat u dan, wanneer u zelf problemen krijgt, niet naar uw familieleden trekt, zoals uw zus in Ghana of uw vader in Ivoorkust bijvoorbeeld, maar dat u naar België komt (gehoorverslag CGVS, p. 10, 17). U wilde naar eigen zeggen niet naar een land gaan waar u zou geconfronteerd kunnen worden met "familiale problemen" (gehoorverslag CGVS, p. 18), een uitspraak die gezien bovenstaande observaties enige verbazing wekt.

U verklaarde dat de Mossad, in uw geval vertegenwoordigd door een zekere Sami Rohana, de enige waarmee u in rechtstreeks contact stond, u aannam en 1500 dollar per maand betaalde voor spionageactiviteiten: u had als opdracht twee hoge verantwoordelijken binnen de partij in de gaten te houden en een internetcafé te openen in een sjiitische wijk, Haret Hereik (gehoorverslag CGVS, p. 5, 12 en 14). Er dienen echter een aantal vraagtekens te worden geplaatst bij uw aanstelling. Zo is het wel zeer opmerkelijk dat de Mossad voor het bespioneren van dergelijke hooggeplaatste leden van de Hezbollah een beroep doet op u, net de zoon van een reeds tot de doodstraf veroordeelde spion, die bovendien gezocht zou worden door de Hezbollah (gehoorverslag CGVS, p.9). Van een dergelijk figuur kan verwacht worden dat hij zeer moeilijk zal integreren in de Hezbollahgemeenschap en dat de Mossad u dergelijke opdracht zou geven is opmerkelijk, te meer niet kon worden uitgesloten dat iemand u zou kunnen identificeren 'als zoon van' waardoor uw kansen contacten te leggen met de 'Hezbollahgemeenschap' quasi tot nul zouden worden herleid. Bovendien bleek u ook de betreffende wijk, Haret Hereik, niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 5). U leefde dan ook niet in deze wijk, maar bleef wonen in Sabtye, een christenwijk (gehoorverslag CGVS, p. 14).

U diende bovendien dit internetcafé open te houden terwijl u als opdracht kreeg twee zeer belangrijke figuren in de gaten te houden: Ahmad Safljeddin, de verantwoordelijke voor de Hezbollah in Beiroet en Zeid Daher, de verantwoordelijke voor de Hezbollah binnen Saida (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw opdracht bestond erin de bewegingen van beide personen te vermelden, waar ze zijn, welke moskeeën ze bezochten, hun familie, de mensen die dicht bij hen zijn, die hen begeleiden, vergezellen, de plaatsen waar ze naartoe gingen... dat moest u allemaal rapporteren (gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze vrij intensieve opdracht van het bespioneren van twee personen lijkt moeilijk verenigbaar met het openhouden van een internetcafé van 8u30 's morgens tot 12u 's nachts (gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde verder weliswaar dat u een werknemer had in de winkel (gehoorverslag CGVS, p. 14), maar in hoeverre het mogelijk is om een goede integratie te bekomen in de plaatselijke Hezbollahgemeenschap via uw internetcafé, terwijl u de verantwoordelijkheid had het doen

en laten van twee hoogstaande Hezbollahleden te volgen, is nog maar de vraag. Er dienen dan ook vraagtekens geplaatst te worden bij deze gang van zaken.

Verder bent u bijzonder vaag over uw eigen spionageactiviteiten en over deze Sami Rohana, uw opdrachtgever. Toen u de vraag werd gesteld wat meer te vertellen over uw spionageactiviteiten, antwoordde u: "Zoals wat? Het heeft wel iets te maken met de inlichtingendienst en sommige info kan ik aan jullie niet doorgeven. U mag me allerlei vragen stellen, maar betreffende de spionageactiviteiten dat is eigenlijk geheime info die ik aan niemand mocht doorgeven" (gehoorverslag CGVS, p. 12). Toen u dan nog eens op de vertrouwelijkheid van de procedure gewezen werd, verleende u uw medewerking, maar bleef u zeer vaag over wat u concreet deed en hoe u dat deed (gehoorverslag CGVS, p. 12). Zo antwoordde u op de vraag hoe u dan concreet te werk ging om de mensen in de gaten te houden: "Ik moest eigenlijk hun activiteiten weten, hun beweging, aanwezigheid in bepaalde plaatsen, dicht bij personen waarmee ze contacten hebben, met wie ze uitgaan, relaties en dergelijke zaken. Hun bewakers bijvoorbeeld ook" (gehoorverslag CGVS, p. 12). U weet niet of u de enige was die dat deed, het kan zijn dat er andere waren, maar u kende ze niet (gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde dat Sami Rohana "een vaag persoon" is en de dienst zelf ook "vaag" is en dat je in een periode van twee jaar ook geen verdere informatie kon krijgen over hoe ze te werk gaan (gehoorverslag CGVS, p. 13). Met dergelijke vage verklaringen slaagt u er niet in uw spionageactiviteiten aannemelijk te maken.

Wat u dan precies aanmoest met al de informatie die u zo verzamelde, is niet echt duidelijk. U zag Sami Rohana om de maand of anderhalve maand en dan gaf u de informatie door, wat u hoorde en zag, data van aanwezigheid op een bepaalde plaats (gehoorverslag CGVS, p. 11-13). U belde Sami echter niet, hij belde enkel u en wisselde van nummer in elke periode (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 14). Als hij u belde, spraken jullie nooit over wat jullie deden (gehoorverslag CGVS, p. 11). U had geen informatie over diens eigen contactpersonen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is echter bevreemdend dat u dus, als informant met directe informatie over het doen en laten van deze hooggeplaatste figuren, niet eens over de mogelijkheid beschikte om iemand van de Mossad hierover zelf te contacteren. Er kon immers niet uitgesloten worden dat er zich wel eens een situatie zou voordoen die dusdanig belangrijk was dat u hierover quasi onmiddellijk melding diende te maken en de vaststelling dat u niet in de mogelijkheid verkeerde om ook maar iemand binnen de Mossad persoonlijk te contacteren kan dan ook niet overtuigen.

Dan dienen er ook vraagtekens gesteld te worden over uw beweerde ontsnapping uit de handen van de Hezbollah. Nadat u al twee dagen vastgehouden was en herhaaldelijk gefolterd werd met elektrische schokken en fysieke mishandelingen onderging, werd u opgemerkt door een 'vage' kennis. Het zou gaan om een man die de parfumerie naast uw internetcafé bezocht en blijkbaar voor de Hezbollah werkte (gehoorverslag CGVS, pp. 14, 15 en 16). Deze man onderhandelde even met u over de prijs en vervoerde u dan eigenhandig naar het appartement van uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 15), exact dezelfde plaats van waar u ook ontvoerd was en die dus wel zeer goed gekend was door de Hezbollah (gehoorverslag CGVS, pp. 7, 15). Een dergelijke gang van zaken is wel zeer opmerkelijk. Door u, een spion van de Mossad, op deze manier vrij te laten bracht dit lid van de Hezbollah, die niet eens een goede kennis was (gehoorverslag CGVS, p. 16), zijn eigen leven in gevaar. Zo zijn rol in uw ontsnapping aan het licht zou komen, een gegeven dat zeker niet uit te sluiten viel, kan er van worden uitgegaan dat hem zware repercussies te wachten zouden staan, een gegeven waarvan deze persoon zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest. Dat hij louter omwille van geld een dergelijk risico zou nemen kan dan ook niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien reed hij u dan nog eens naar het appartement van uw moeder, wat toch een vrij riskante onderneming is gezien het feit dat uw ontsnapping toch moeilijk onopgemerkt voorbij zou kunnen gaan.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt een vrees te koesteren in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de documenten die u voorlegde, dient het volgende te worden opgemerkt. De kopie van het uittreksel uit het geboorteregister, de kopie van uw identiteitskaart, en de verklaring van het dorpshoofd van Saad Albousehereya over uw woonplaats, bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst, dewelke niet in vraag worden gesteld. Ook het bewijs van schrapping uit het register na uw scheiding, staat volledig los van uw problemen. De kopie van het bewijs van identiteit van uw vader, bewijst ook hoogstens zijn identiteit, dewelke niet betwist wordt. De foto's van uw vader daterend uit 1998, waarop uw vader in uniform staat afgebeeld op een soort picknick (gehoorverslag CGVS, p. 17), staan volledig los van uw problemen of deze van uw vader. Het vonnis dat u voorlegde met betrekking tot de activiteiten van uw vader, betreft slechts een kopie (gehoorverslag CGVS, p. 3), waaruit bovendien ook inhoudelijk weinig uit op valt te maken omtrent de vermeende misdrijven van uw vader. Aan het document kan gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen dan ook geen bewijswaarde worden gehecht. Opmerkelijk genoeg legt u een hele reeks documenten voor met betrekking tot het

ongeval dat u zou gehad hebben, maar uit geen van deze documenten blijkt enige betrokkenheid van de Hezbollah. Integendeel, een expert blijkt van mening, samen met verschillende getuigen terplaatse, dat een wagen een andere wagen uit de tegengestelde richting wilde inhalen, en u in een poging deze te ontwijken tegen een steen terechtkwam. Naar eigen zeggen vertelde u aan de expert niet dat de Hezbollah u aan het achtervolgen was, want dan wordt het beschouwd als een terroristische daad en betaalt de verzekering u niet (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder ging u ook niet naar de politie omdat u bang was voor de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 6). Opmerkelijk genoeg verklaarde u zelf dat de getuigen wel in de gaten hadden dat u achtervolgd werd (gehoorverslag CGVS, p. 6), maar hebben de getuigen hierover niets gemeld aan de expert, zo blijkt uit het verslag dat uzelf voorlegde. De uitgebreide documentatie (waaronder een bewijs van betaling van belasting) met betrekking tot uw wagen en het ongeval dat u had, kan dus geenszins als bewijs worden aangenomen voor uw problemen met de Hezbollah of uw betrokkenheid bij spionageactiviteiten. Het is verder opmerkelijk dat u een hele reeks documenten neerlegt over uw wagen en identiteit, maar geen enkel document met betrekking tot het internetcafé dat u zou hebben gehad, of dat op een of andere manier in verband zou staan met de spionageactiviteiten die u gedurende twee jaar zou hebben uitgevoerd. U slaagt er bijgevolg niet in aan de hand van de documenten die u voorlegde, de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk vluchteling is aangezien hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt en hij de bescherming van de Libanese autoriteiten niet kan/wil invoeren omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn spionageactiviteiten voor de Mossad en hij om die reden problemen kende met Hezbollah. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing over het algemeen is geschraagd op vage overwegingen en er van enige tegenstrijdigheid geen sprake is, zodat er dient te worden van uitgegaan dat hij een eensluidend coherent asielrelaas heeft naar voren gebracht. Hij vervolgt dat nergens melding wordt gemaakt van onjuistheden/onwaarheden en verwerende partij niet betwist dat spionageactiviteiten voor de Mossad en de daaruit vloeiende problemen met Hezbollah/Libanese autoriteiten op zich een grond zijn voor het toekennen van de vluchtelingenstatus. Hij stelt dat de echtheid van de bijgebrachte stukken niet wordt betwist, en benadrukt dat hij het statuut van politiek vluchteling “*wenst te bekomen omwille van zijn EIGEN aangetoonde problemen en niet die van zijn vader*”. Tot slot onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet werd in het eerste middel en voert hij aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat indien hij zou moeten terugkeren naar Libanon, hij een reëel risico op ernstige schade loopt en hij zich niet onder de bescherming kan plaatsen van zijn overheid. Verzoeker ondersteunt zijn betoog met een brief van zijn Libanese raadsman en besluit dat een terugkeer ook strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM gelet op het feit dat spionnen voor Israël gestraft worden met de doodstraf, onmenselijk worden behandeld en dit zowel door Hezbollah als de Libanese autoriteiten.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende spionageactiviteiten voor de Mossad en de daaruit voortvloeiende problemen met Hezbollah, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.4. De Raad neemt er in de eerste plaats nota van dat verzoeker “*de status van politiek vluchteling wenst te bekomen omwille van zijn EIGEN aangetoonde problemen en niet die van zijn vader*”, zoals hij het stelt in het verzoekschrift. De Raad is dan ook van oordeel dat de veroordeling van verzoekers vader in 2000/2001 na de terugtrekking van Israël, de foto's die betrekking hebben op verzoekers vader, het

krantenartikel waarin wordt gewag gemaakt van de veroordeling van verzoekers vader, de brief van de advocaat in de mate deze betrekking heeft op verzoekers vader en de beslissingen in hoofde van zijn vader door de militaire rechtbank, weinig of niet relevant zijn voor de beoordeling van de door verzoekers eigen beweerde spionageactiviteiten vanaf 2008 en de daaruit volgende problemen met Hezbollah in 2010 en de oproeping voor de militaire rechtbank van 2011. Te meer de Raad benadrukt dat het onderdeel van verzoekers relaas waarbij hij stelt dat zijn vader betrokken zou zijn geweest bij het "leger van Lahad" (South Libanese Army: SLA) ten tijde van de bezetting door Israël van Zuid-Libanon en zijn veroordeling door de militaire rechtbank, geloofwaardig overkomt. Volledigheidshalve wijst de Raad er dienaangaande op dat uit het krantenartikel met betrekking tot de veroordelingen van collaboratie na de terugtrekking van Israël, van onder andere verzoekers vader, blijkt dat deze werd veroordeeld tot "(???) maanden", en uit de vertaling van de kopie van het neergelegde vonnis van de militaire rechtbank, in de mate objectieve bewijskracht kan worden toegekend aan dit document vermits het een fotokopie betreft die door het nodige knip- en plakwerk kan gemanipuleerd worden, blijkt dat verzoekers vader zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden, in tegenstelling tot verzoekers bewering dat zijn vader de doodstraf heeft gekregen maar deze straf werd omgezet dankzij zijn advocaat.

2.5. In de mate verzoeker in het verzoekschrift laat uitschijnen dat hij tijdens het telefoongesprek met zijn vader in 2008 vernam waarom deze laatste al die jaren in Afrika verblijft en niet terugkeert naar zijn familie in Libanon, namelijk omdat *"als ik terugkeer, kan ik de doodstraf krijgen"* (gehoor, p. 5), is de Raad van oordeel dat in de eerste plaats geen enkel geloof wordt gehecht aan de bewering dat verzoekers vader ter dood zou zijn veroordeeld omwille van collaboratie met Israël ten tijde van de bezetting, gelet op het krantenartikel en de kopie van het vonnis, en is het niet in het minst geloofwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van een veroordeling van zijn vader in 2000/2001 door de militaire rechtbank omwille van collaboratie. Niet alleen moet de terugtrekking van de jarenlange bezetting door Israël van het zuiden van Libanon gepaard gegaan zijn met veel persaandacht en de arrestatie van een paar duizend strijders van het SLA, voor verzoeker, die op dit ogenblik een jonge man was van 17-18 jaar, en zijn familie moet de terugtrekking een enorme impact gehad hebben vermits Hezbollah zich verspreidde in het zuiden, zijn vader gearresteerd werd als collaborateur, en daarop veroordeeld en gedetineerd werd, en het gezin naar Beiroet verhuisde, zoals verzoeker het verklaart tijdens het gehoor (gehoor, p. 4). De Raad gaat er dan ook van uit dat elke jonge man in Libanon na een jarenlange burgeroorlog perfect op de hoogte was/is van de historische gebeurtenissen bij de terugtrekking van Israël en het lot van de strijders van het SLA, en in ieder geval geldt dit redelijkerwijs voor diegene die rechtstreeks de gevolgen hebben meegemaakt, zoals in het geval van verzoeker. Dat hij zich in 2008 tijdens een telefoongesprek met zijn vader vragen stelt en zich informeert over de familiesituatie is niet ernstig vermits hij door deze bewering laat uitschijnen dat hij van niets op de hoogte was, hetgeen ongeloofwaardig is gelet op de historische gebeurtenissen in 2000, verzoeker op dat moment reeds 17-18 jaar was en de familie rechtstreeks betrokken was. Dit klemmt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij aanwezig zou zijn geweest bij de arrestatie van zijn vader door Hezbollah (gehoor, p. 4).

Wat zijn motivatie betreft om plots, in navolging van zijn vader, spionageactiviteiten te ontwikkelen voor de Mossad, dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook hier niet kan overtuigen. Zo ontbeert verzoekers relaas elke zin voor realiteit gelet op de door hem geschetste gang van zaken, zelfs al zou hij Hezbollah in het diepste van zijn hart haten om wat voor redenen dan ook: S.R., een Libanees die elektronica importeert in Libanon, en die door verzoekers vader die in Afrika verblijft genoemd wordt als de persoon die zijn vader zou kunnen beschermen indien hij naar Libanon terugkeert, neemt met verzoeker contact op en stelt dat *"als ik vader naar Libanon zou willen laten komen dan zou de enige manier zijn om Hezbollah te ontmantelen/vernietigen. Het maakt niet uit hoe wij werken ons doel is de Hezbollah te ontmantelen en zo moeten we eigenlijk van start gaan"* (gehoor, p. 11), waarop hij voorstelt dat verzoeker een internetwinkel opent in de wijk "Haret Hereik" (Beirut) om daar zijn aanwezigheid binnen de gemeenschap te versterken en info te verkrijgen van de mensen die in dat gebied wonen en dit alles wetende dat *"Hezbollah nu aan de macht (is) in Libanon"* zoals verzoeker het meent tijdens het gehoor (gehoor, p. 6).

Dat de Mossad spionnen inschakelt om Hezbollah en anderen in het oog te houden is algemeen geweten, doch het is niet aannemelijk dat zij de zoon van een veroordeelde collaborateur zouden inschakelen om zich in "Haret Hereik" als nieuweling te vestigen vlak bij het Hezbollah-hoofdkwartier met, uitgerekend, een internetwinkel, om twee hooggeplaatste Hezbollah-leden in het oog te houden en over hun doen en laten te rapporteren. Dat men over hem geen vragen zou stellen aangezien hij moslim is wijst er nogmaals op dat verzoeker zijn profiel als spion niet kan waarmaken, vermits er vanuit gegaan

kan worden dat ook Hezbollah op de hoogte is van de vele spionnen, ook moslims (zoals ook blijkt uit de krantenknipsels die verzoeker bij het verzoekschrift voegde), en derhalve wel het nodige onderzoek zal plegen naar een onbekende moslim die zich vlakbij hun hoofdkwartier komt vestigen met een internetcafé/winkel.

Dat 1 op 1 werken als spion normaal is kan de Raad nog volgen, doch niet de vaststelling dat verzoeker de naam en toenaam kent van zijn contactpersoon van de Mossad, op de hoogte is van zijn professionele activiteiten en zelfs zijn telefoonnummer kent, vermits hij zijn contactpersoon nadat hij zou zijn belaagd door Hezbollah toen deze ontdekten dat hij foto's nam tijdens de begrafenis van een belangrijk lid zijn contactpersoon onmiddellijk en als eerste, volgens zijn zeggen, opbelde (gehoor, p. 6). Dat verzoeker zijn relaas gefabriceerd en ongeloofwaardig is, wordt verder ondersteund door de vaststelling dat hij beweert onmiddellijk zijn zogenaamde contactpersoon te hebben opgebeld, en hem ook aan de lijn krijgt, terwijl hij zijn contactpersoon nooit zelf belde omdat hij *“van nummer (wisselde) telkens in elke periode”* (gehoor, p. 11).

Verzoekers onrealistisch relaas wordt finaal ondermijnd door de vaststelling dat hij als bewijs voor het huren van een internetwinkel een kopie van een huurcontract voorlegt waaruit blijkt, in de mate er bewijswaarde kan worden gehecht aan dit document aangezien er ook hier dient op gewezen te worden dat het slechts een kopie betreft, dat een pand werd gehuurd in de wijk “Mrikz” en niet in de wijk “Haret Hereik” (Beirut). Ter terechtzitting kan verzoeker geen verklaring geven voor deze vaststelling.

2.6. Met de loutere bevestiging van zijn ontsnapping weerlegt verzoeker de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet dienaangaande. Daarenboven wordt het ongeloofwaardig en zelfs bedrieglijke karakter van het opgediste relaas ondersteund door de vaststelling enerzijds, dat verzoeker thans foto's neerlegt van de verwondingen op het lichaam en het gezicht die hij zou hebben opgelopen tijdens zijn detentie bij de Hezbollah terwijl hij over deze foto's met geen woord heeft gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en anderzijds geen spoor van enige verwonding meer te merken is op 5 januari 2010, het ogenblik waarop verzoeker een asielaanvraag indiende (zie foto bijlage 26), terwijl hij zwaar zou zijn toegetakeld op 19 december 2010, volgens zijn verklaringen en de foto's die hij thans neerlegt. Ook het feit dat hij in dergelijke gehavende toestand en gezocht door Hezbollah legaal de volgende ochtend kon “vluchten” naar Turkije via de luchthaven van Beirut ondermijnen verder het hele relaas. Tot slot, deze gescande of gekopieerde foto's die gemakkelijk bewerkt kunnen zijn, tonen niet aan waar, en wanneer deze foto's zijn genomen. De Raad besluit dan ook dat ook aan verzoekers detentie, foltering en ontsnapping geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.7. De identiteitskaart, het uittreksel van de burgerlijke stand, de verklaring van het dorpshoofd over de woonplaats van verzoeker, het bewijs van identiteit van zijn vader, het bewijs van echtscheiding van verzoeker in 2008, de foto's met betrekking tot het ongeval dat verzoeker zou hebben gehad in Libanon en de documenten van de expert, wijzigen niets aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas over zijn beweerde spionageactiviteiten en zijn aanhouding door Hezbollah. Met deze documenten worden de identiteit van verzoeker en zijn vader aangetoond, zijn echtscheiding en een ongeval in 2010, niets meer en niets minder.

Het vonnis en het krantenartikel in verband met de veroordeling van zijn vader werden reeds besproken onder punt 2.4.. De verklaring dienaangaande van zijn advocaat is geen officieel stuk en kan niet worden aangenomen als bewijs van de veroordeling van verzoekers vader, noch van verzoekers eigen problemen.

Wat betreft de foto's die zouden zijn genomen na zijn ontsnapping uit de handen van Hezbollah, kan worden verwezen naar het punt 2.6..

Voor het huurcontract kan worden verwezen naar punt 2.5., vijfde alinea.

2.8. In de mate verzoeker pretendeert dat zijn relaas en zijn vervolging wordt ondersteund door een kopie van een vordering van de regeringscommissaris bij de militaire rechtbank en de verklaringen van zijn advocaat, herhaalt de Raad dat de brief van verzoekers advocaat geen officieel document is en aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf

vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Dat uit de artikels die verzoeker heeft aangebracht blijkt dat collaborateurs met de doodstraf worden gestraft is in zijn geval niet relevant omdat hij niet aantoonde collaborateur te zijn en evenmin aannemelijk maakt dat hij wordt vervolgd voor collaboratie met Israël.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete en geloofwaardige manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of Hezbollah en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voorts kan algemeen gesteld worden dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Aangezien verzoekers relaas ongeloofwaardig is maakt hij niet aannemelijk dat artikel 3 EVRM zou worden geschonden bij een eventuele terugkeer.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.12. De Raad concludeert dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers te worden getoetst aan een aantal objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband zijn vrees of risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen blijken uit tegenstrijdigheden of onjuistheden maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker blijft steken in loutere beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder dat één element in de bestreden beslissing op afdoende wijze wordt weerlegd. Alle in de bestreden beslissing opgesomde

ongeloofwaardigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die de kern van verzoekers relaas uitmaken.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS